

El bon Gilbert

El bon Gilbert tenia moltes ganes d'aprendre i per això parava molta atenció a tot el que deien els grans.

Una vegada, va sentir dir a una dona:

–Mireu la Filomena com s'estima la seva mare: fins i tot li duria aigua amb les orelles!

El bon Gilbert va rumiar: «Magnífiques paraules; les vull aprendre ben bé de memòria».

Al cap d'algun temps, la seva mare li va dir:

–Gilbert, vés-me a buscar una galleda d'aigua a la font.

–De seguida, mare! –va dir en Gilbert. Però mentrestant pensava: «Li vull demostrar a la meva mare com l'estimo. En comptes de dur-l'hi amb una galleda, li duré l'aigua amb les orelles».

Va anar a la font, va posar el cap sota el raig d'aigua i es va omplir d'aigua una orella. N'hi cabia just un didal, i per portar-la fins a la casa, el bon Gilbert havia de dur el cap ben tort.

–Que no arriba, aquesta aigua? –va rondinar la mare que la necessitava per fer la bugada.

–De seguida, mare –va contestar en Gilbert tot atrafegat. Però per contestar va redreçar el cap, i l'aigua va sortir de l'orella i li va regalimar coll avall. Va córrer a la font a omplir-se l'altra orella: hi cabia exactament tanta aigua com en la primera, i el bon Gilbert havia de dur el cap tort de l'altra banda, i abans d'arribar a casa ja s'havia vessat l'aigua.

–Que no arriba, aquesta aigua? –va preguntar la mare empipada.

«Potser tinc les orelles massa xiques», va pensar entristit el bon Gilbert. Mentrestant, però, la seva mare havia perdut la paciència, es creia que en Gilbert havia estat jugant a la font i li va donar dues plantofades, una a cada orella.

Pobre bon Gilbert!

Va entomar les dues plantofades amb santa resignació i va decidir que una altra vegada li duria l'aigua amb la galleda.

